

Uitgelicht

Magisch eiland, al eeuw

De noordzijde van Rottumeroog verdwijnt geleidelijk in zee. Maar het woord 'zandafslag' klinkt zo negatief, vindt de boswachter. Het eiland verplaatst zich gewoon.
Tekst: Ana van Es Foto's: Harry Cock

De zee eet hier het eiland op. Aan de noordkant is afgelopen winter over circa honderd meter de stuifdam weggeslagen. Het afgeslagen zand legt verdedigingswerken bloot die ooit zijn aangebracht om de kust te beschermen: stenen en beton onder kunststof vlechtwerk. Vanaf het afkalvende zand stijgen krijsend meeuwen op. 'Ze zitten hier graag', zegt Mark Gal, vogelwachter op Rottumeroog. 'Maar elk jaar vinden ze hier minder nestgrond terug.'

'Afslag' is zo'n beladen woord, vindt de beheerder, boswachter Bert Corté van Staatsbosbeheer. 'Dat is negatief, dan komt daar de nadruk op te liggen.' Op de plaats waar de stuifdam bijna de zee in dondert, duidt hij het afkalvingsproces consequent aan als 'de veranderingen'. De veranderingen zijn niet erg. Ze maken het eiland meer van de natuur, minder van de mensen. De boswachter bekijkt zoiets holistisch. 'Zand verdwijnt niet. Zand verplaatst.' Weg van de stuifdam aan de noordkust, terwijl aan de zuidzijde spontaan nieuwe

duintjes en kweldergrond ontstaan.

Niet iedereen is enthousiast over de veranderingen. In maart trok de vrijwilligersorganisatie Stichting Vrienden van Rottumeroog aan de bel: het eiland dreigt in tweeën te scheuren. Nog één flinke storm en de hele zaak staat onder water, dat was ongeveer de strekking van wat een bestuurslid zei tegen een lokale omroep. Het haalde het landelijke nieuws. Een misverstand, zegt de voorzitter van de stichting, Dick Spijker. Het interview was niet zo stellig bedoeld. 'Rottumeroog dreigt niet in tweeën te scheuren. Maar onze bezorgdheid blijft. We vinden de situatie zorgwekkend.'

Rottumeroog, ten oosten van Rottumerplaat, is een kleine groene kom, omringd door lage duinen. Herkenningpunt is de Kaap uit 1883, een Rijksmonument. Bezoekers zijn hier niet welkom. Dat staat op oranje borden die op regelmatige afstand langs de vloedlijn zijn geplaatst. 'Ze komen toch', weet Bert Corté. 'Zo'n eiland heeft iets magisch.' Hij begrijpt niet waarom, want het is gewoon een eiland, maar het is

toch zo. Nederlanders hebben iets met dit verboden gebied.

Dit is natuurgebied onder het strengste regime. De hele zomer wordt het eiland bewaakt door vogelwachters. Ze tellen: lepelaars, wulpen, meeuwen. Als over het wad volk komt aanlopen, moeten ze die mensen rapporteren aan de autoriteiten op de kust.

Het verblijf van de vogelwachters staat sinds afgelopen voorjaar pal aan het strand, door de afslag aan de stuifdijk. 'Vorig jaar keek je nog niet vanuit het huisje zo de zee in', zegt vogelwachter Martijn Bunskoek. Hij is ecologisch adviseur in Zwolle. Een zomer vogels tellen op Rottumeroog was al jaren zijn droom.

Dit jaar blijven de vogelwachters minder lang dan anders: van 1 april tot 30 juli, niet meer tot half augustus. Het geld is op. Staatsbosbeheer, de feitelijke beheerder van het eiland, moest dit jaar elfduizend euro bezuinigen. Bezuinigingen speelden ooit ook een rol bij het besluit om te stoppen met het onderhoud aan Rottumeroog en Rottumerplaat. Het 'nietsdoen-beheer', zo noemde Rijkswater-

Vogelwachter Martijn Bunskoek op weg naar zijn onderkomen op Rottumeroog.